

És akkor is, már nagyon is tisztán látva, meg fogja mindegyik jelöltől szigorúan kérdezni, hogy

— Quo vadis Domine?

Persze úgy, hogy megtudja aztán, mi van a jelen helyzetükben, mi lakozik a multjukban és milyen úton akarnak jövőben a hatalmas Magyarországra eljutni . . .

Közpiacaink bajairól.

Évek óta panaszok emelkednek a magas árakról és drágaságról, amik folyton Szeged közpiacain jelentkeznek.

Mióta elkészült a mintaszerű közbádoghidunk s megalakult a huspénztár: e kettős intézményhez a város közönségének nagy része sok jó reményt fűzött; ami azonban épen ellentétben valósult meg.

A helyett, hogy a husárok állandóan mérsékelt piaci cikkekké lettek volna, időszakonként annyira emelkedtek, hogy ma még Budapest székesfőváros vásárcsarnokai árait is felül mulják. Minőségre pedig sokkal silányabbak.

Halpiacunkat egyáltalán nem lehet a főváros halpiacával összehasonlítani, mert a szegedi halárak sokkal magasabbak, minőség tekintetében pedig, még az összehasonlítást sem állja ki. Pedig városunk lakossága öt-öt idők óta a halat kedvenc ételmi cikkének tekintette. Kijutott abból a szegénynek és gazdának egyaránt, hetenként legalább egyszer.

Az apróbb, olcsóbb halat a köznép vásárolta. A mai nehéz életviszonyok és a törvény téves magyarázata folytán rendőrségünk köznépüktől, még a halvásárlás lehetőségét is elvonta. Az 1888: XIX. törvénycikk 18. paragrafusa a halászati tilalmat, vagyis a halászatot s bizonyos halfajok árulását április elsőjől június 15-ig tiltja. Rendőrségünk azután, a törvény 20—27. és 28-ik szakaszai alapján megtiltotta, hogy a halpiacunkon 30 centiméternél kisebb halat árulni egyáltalán nem szabad és a halászati törvényt úgy ma-

gyarázza, hogy akár a halászati idő tilalma előtt fogott és bárkában őrzött, vagy zárt vizekből hatósági bizonyítvány igazolásával szállított halakat is, ha azok 30 centiméternél rövidebbek, kérlelhetetlenül elkobozza és a Tiszába beönteti. Sőt a rendőri szigorlat az ilyen halat árulókat a kihágási bíróságnál följelenti s mint kihágást elkövetők, büntetnek.

Rendőrségünk a halászati törvények ily magyarázata s annak ily módoni végrehajtása erősen téves. De ezután a közéletmezést is megnehezíti és drágává teszi.

Ez indokból szükségesnek tartom, jogi véleményemet a rendőri intézkedéssel szemben elmondani. Aki az 1888. évi XIX. t.-c. és annak végrehajtása tárgyában földmives, ipar és kereskedelemügyi magyar kir. minisztérium által 1889-ik évi február hó 9-én, 5000. szám alatt kibocsátott rendeletét figyelemmel áttanulmányozza, az a törvény 13-ik szakasz, úgy a miniszteri rendelet 30-ik szakaszából meg fog győződni, hogy a halászati törvény és rendelet intézkedései határozottak és téves magyarázatot nem tűr, mivel ki van mondva ezen szakaszokban, hogy zárt vizekben a halászat a halászatra jogosult által *korlátlanul* gyakorolható; ki van mondva, hogy zárt vizekből, azon halfajok is, melyek a törvény 18. és a rendelet 23-ik szakaszában felsorolva vannak, zárt vizekből tilalmi időszakok és méretekre való tekintet nélkül *bármikor* kifoghatók, szállíthatók és eladhatók, az esetben a halászati törvény 28-ik szakasza értelmében tartozik származásukat minden egyes esetben a község előjárósága által kiállított bizonyítvánnyal igazolni.

A törvény és rendelet tehát világos s annak ellenkezőjét rendőrségünk az 1888. évi 19-ik t.-c. 18., 20., 27. és 28-ik szakaszában foglaltakkal meg nem cáfolhatja, mert ezen szakaszok intézkedései nem a zárt vizekben termelt és kifogott halra és elárusítására és a nagyságára vonatkozik.

Az előadottak után nem férhet kétség ahoz, hogy a *rendőrségünk tévesen magyarázza* úgy a halászati törvényt, mint a halászati törvény életbeléptetése és végrehaj-

tása tárgyában 1889-ik évben kiadott 5000. szám alatti földmívelési rendeletet.

Ily világos és határozott törvénnyel szemben nem tétélezhetem föl, hogy a kihágási bíróságunk halárusainkat zárt vizekből igazolt községi bizonyítvánnyal szállított, 30 centiméteren alóli halak elárusításáért, mint kihágókat, büntette volna. Bár a rendörközegek saját téves eljárások igazolása végett ezt velem így közölték.

Azt hiszem, közérdekből írt soraim folytán rendőrhatalóságunk rendörközegeit haladéktalanul el fogja tiltatni a törvény téves magyarázatából elkövetett 30 centiméteren alóli halak elkobzásától és azoknak a Tiszába való visszadobálásától: mert ezzel a jogosult elárusítókat vagyoniilag károsítják s a szegényebb sorsu halvásárló közönségünket pedig ezen élelmiszerek beszerzésétől is megfosztják.

Pillich Kálmán.

Hírek a vezérkari főnök lemondásáról.

Bécsből jelentik: Előkelő körökben ma az a hír terjedt el, hogy *Hötzenndorfi* Conrád báró vezérkari főnök állásáról lemondott, a király a lemondást azonban *nem fogadta el*. A vezérkari főnök lemondását *Jambrik* Cezomir árulásával hozzák kapcsolatba, aki jó barátságban volt *Hötzenndorfi* Court főhadnaggyal, a vezérkari főnök fiával és állítólag attól jutott fontos hadi titkok birtokába. A *Militaerische Rundschau* ezeket a híreszteléseket határozottan *megcáfolja*. Azt írja mai számában, hogy *Hötzenndorfi* Conrád báró nem mondott le. Fia *Jambrikot* személyesen nem is ismerte, képtelen tehát az a hír, hogy hadi titkokat adott neki át. Egyébként *Jambrikot* a vezérkari főnök parancsára tartóztatták le.

Flóra. Nem járt ott merengve és sirva, mint a császár felesége. Az új világ lombosodását vélte látni mindenütt. Azok, akik a Flóra ifjuságának valamikor nézői voltak, komoran, elzárkózva, vénülve éltek. Siratták a régi világot s átkozták a tisztéletlen újat. Csak Flóra hercegnőnek adatott meg Napoleon udvarából, hogy boldogságot várjon. Hogy titkára várjon egy új férfiú szerelmének.

És egy napon csakugyan megérkezett a Flóra vőlegénye. A Rivierán látta őt meg Flóra először s azontúl látni akarta mindig.

Pedig akkor már a Flóra felséges arcán eldőlt a nagy harc. A szépséget legyőzték a szövetkezett hadak. De Flóra mégis ujjongott, mert fiatal volt a szíve s hangosan üdvözölte a reggelt:

— Meg fogom üzeni a vőlegényemnek, hogy jöhet már. Nagyon sokáig vártam, mert negyven évvel hamarabb születtem. Jöjjön már, jöjjön már, jöjjön. A Szajna pedig fogadjon bennünket vidám zugással. Mi szerelmünket elvisszük Párisba. Valamikor pedig a nagy szerelmesek közé írják föl az én nevemet. Élt egy büszke, szűz asszony, ki nem akarta magát férfiúnak adni, mert utálta a korszakot, melyben leánysága kifeslett. Várt és fiatal szívvél ment negyven év múlva ifjú vőlegénye elé, kit már egy új világ teremtett.

A férfiú apja ott volt Napoleon bukhatói között. Flóra répeső örömmel tudta ezt meg.

Csakugyan ez az a férfiú, aki az ő kedvére elküldetett s kire ő olyan sokáig várt.

De miért nem szól soha a Flóra vőlegénye? Flóra hercegnő éjszakákat virrasztott aggodalmakban. Leánylelke tiltakozott, hogy ő szóljon a vőlegénynek. Találkoztak pedig minden napon. Társaságokban reszkető, rancos, finom, fehér kezét sokszor adta oda a férfi kezébe a reménnyel Flóra, hogy a férfiú a kezét szívéhez és ajkához emeli. A férfiú, ki ifjú volt, erős, okos s brutális, mosolygott kegyetlenül. Oh, más ember volt ez, mint a kik régen-régen, Szedán előtt, a ragyogó császári Párisban Flóra hercegnő keze és milliói után nyultak. Ez már a demokrácia első neveltje, ez a férfi. A rosszul nevelt, a falánk, a cinikus, kiben a még ki nem próbált szisztémák minden büne és fogyatkozása tombolt.

Szívesen elévődött barátaival, mikor Flóra hercegnőről beszéltek:

— Ez a vén banya, alighanem szerelmes belém. Meg kell már tudnom, hogy hány milliója van. Meglássátok, hogy ebből házasság lesz. Fiuk, akkor látogassatok el majd a palotámba. Ott lesz a Monceau-park táján.

Flóra hercegnő pedig készült a mátkaságra. Legyőzte szűz asszonyi tartózkodását s szólott az ő régen várt vőlegényének. S a nizzai platánok és pálmák alatt sétálgattak ők nemsokára szép alkonyatokon együtt. Úgy, ahogy már harminc évvel ezelőtt ál-

mondta Flóra hercegnő. A férfiú gonoszokdva térdelt esténként menyasszonya lábai előtt. Miért ne, gondolta a legriszebb férfi-típus durva életszeretetével, akár Eugénia császárnőt is elvennem. Pénzzel vidáman lehet élni s voltaképen így kell a császárságnak emlékeit is elbuktatni. Ezek a vén mumiák nem is cselekedhetnek okosabban, mint így.

Már az esküvő napja előtt voltak s másnap utaztak volna Párisba. Gyötrelmekkel borult az este Flóra hercegnő pavillonjára. Ősz hajába virágokat tűzött Flóra s pirulva lépett el hálószobája előtt, hova már holnap férfiúnak szabad belépni. Jön a vőlegény reggel s ő asszony lesz. Am nagyszerű leánysága iszonyu lázadásban kelt ki. Nem, nem, nem. Hátha nem is ő a vőlegény? Hátha nem lesz olyan jó a csók, mint amilyenek kinnal, gyönyörrel negyven évig álmodta?

Flóra hercegnő hajnalig virrasztott. Sirt s kitépte fehér hajából az illatos virágokat. Nem szabad tennie. Az ő átkozott s megörzött tisztaságával nem szabad kísérletezni. Ez szentsége és csodája a természetnek. Megbámulta egykor a császári Páris. Nem, nem adja oda senkinek. És reggel szökött Flóra hercegnő. Aztán ment messze, utazott. Vitte s mentette az ő leányságát. Talán egy újabb kor számára, mely érdemes lesz reá s mely nem is fogja sejtetni, hogy egy nagy empire-dráma örökös vágyak között leányságával tért meg őseihez.